

„A gdy [Baranek] otworzył siódmą pieczęć ... ” „Aleście przystąpili do góry Syon i do miasta Boga żywego, do Jeruzalemu Niebieskiego (...) Patrzajcie, abyście nie gardzili Tym, Który mówi (...): Jeszcze ja raz poruszę nie tylko ziemią, ale i niebem (...) Przeto przyjmując Królestwo nie chwiejące się, miejmy łaskę, przez którą służymy przyjemnie Bogu z bojaźnią i uczciwością. ” „ ... Chrystus przyszedłszy Najwyższy Kapłan (...) Przez większy i doskonalszy przybytek, (...) Znalazłszy wieczne odkupienie. ” — Obj. 8:1; Żyd. 12:22, 25, 26, 28; 9:11,12

TERAŹNIEJSZA PRAWDA

i
Zwiastun Chrystusowej Epifanii

Wychodzi co dwa miesiące. Redaktor: August Gohlke. Wydawca: **Swiecki Ruch** Misyjny „Epifania” (odpowiedzialny w Polsce — **Wiktor Stachowiak**), skrytka pocztowa nr 44, 60-955 Poznań. Adres międzynarodowy: Chester Springs. Pa. 19425, USA. Cena: w prenumeracie rocznej zł 36, pojedyn. numeru zł 6.

DZIEDZICTWO POKOLENIA MANASESA TYP I ANTYTYP

W TYM artykule omówimy pokolenie Manasesa, typ i antytyp, nie z każdego punktu zapatrywania, ale z punktu widzenia uzyskania przez nie dziedzictwa w Ziemi Obiecanej. Pokolenie Manasesa było w Izraelu wyjątkowym pokoleniem w tym aspekcie, że tylko ono jedno otrzymało swoje dziedzictwo po obu stronach Jordanu — jedna połowa pokolenia dziedziczyła po *wschodniej* stronie, a druga połowa pokolenia po *zachodniej* stronie rzeki.

(2) W 5 Moj. 2-3:17 (zobacz P '68, 57—59; następny nr Ter. Pr.) Mojżesz wspomina o tym jak Izraelici weszli do Ziemi Obiecanej od wschodniej strony Jordanu, jak walczyli z wrogami i jak podbili ziemię. W antytypie to przedstawia Jezusa, jako Boskiego wykonawcę i wodza Jego ludu, wspominającego i ogłaszającego podczas Paruzji i Epifanii jak prawdziwy lud Boży w wieku Ewangelii szedł w Jego mocy, jak walczył przeciwko szatanowi, jak go zwyciężał, a także jak zwyciężał grzech, błąd, samolubstwo i światowość i jak otrzymał swoje dziedzictwo w zbawieniu z wyboru.

(3) W różnym od tego, ale z nim związanym, typowym układzie — *kapłaństwo* oraz *lewicy* Meraryci i Gersonici *nie mieli dziedzictwa w ziemi* (4 Moj. 18:20, 23, 24) — są przedstawione trzy wybrane klasy wieku Ewangelii:

Maluczkie Stadko, Wielka Kompania i Młodociani Godni, jako te, które ostatecznie nie posiadają wiecznego dziedzictwa na ziemi, lecz w sferze duchowej, z tym, że Godni osiągną swój stan duchowy po Tysiącleciu w Małym Okresie. Ten typowy układ musimy odróżnić od tego, nad którym będziemy się zastanawiać w tym artykule.

(4) Dwa i pół pokolenia *Izraelitów* — Ruben, Gad i pół pokolenia Manasesa — otrzymując swoje dziedzictwo w Ziemi Obiecanej, po *wschodniej* stronie Jordanu, są typem na Maluczkie Stadko, Wielką Kompanię i Młodocianych Godnych otrzymujących Prawdę i jej Ducha, jako ich dziedzictwo wieku Ewangelii. Ostatecznie, ziemie leżące na wschód od Jordanu stały się niezmiennym dziedzictwem dwóch i połowy pokolenia, po udzieleniu przez nie pomocy swoim

współtowarzyszom Izraelitom z pozostałych dziewięciu i połowy pokolenia w zdobyciu ich dziedzictwa leżącego na zachód od Jordanu. W końcu w antytypie, po pośredniczącym panowaniu polegającym na udzielaniu pomocy reszcie rodzaju ludzkiego w uzyskaniu jego tysiącletniego zbawienia, Maluczkie Stadko, Wielka Kompania i Godni wejdą do wiecznego potysiącletniego dziedzictwa, zbawienia z wyboru.

„UMIĘJĘTNI I UTWIERDZENI W TERAŹNIEJSZEJ
PRAWDZIE”
2 Piotra 1:12

DWUMIESIĘCZNIK

Lipiec-Sierpień 1978

Nr 299 (4)

SPIS TREŚCI

DZIEDZICTWO POKOLENIA MANASESA — TYP
I ANTYTYP50
CHRYSTUS :JEGO OKUP.....63

„OCZEKUJĄC ONEJ BŁOGOSŁAWIONEJ NADZIEI
I EPIFANII CHWAŁY WIELKIEGO BOGA
I ZBAWICIELA NASZEGO JEZUSA CHRYSTUSA”
Tytus 2:13

BOSKIE INSTRUKCJE DOTYCZĄCE WEJŚCIA DO ZIEMI

(5) Zgodnie z 5 Moj. 2 lud Boży w antytypie, na początku wieku Ewangelii, był nawoływany do podjęcia nowego trybu postępowania, do przejścia w sferę Prawdy wieku Ewangelii i jej Ducha. Ale w tych warunkach miał uważać, aby nie postępować nieuczciwie i nie prześladować cielesnych Izraelitów, ani nie dążyć do pozbawienia ich tej części, którą im Bóg wyznaczył (Ezaw, *czzerwony*; wiersze 1—8; Rzym. 11:29). Lud Boży również nie miał postępować nieuczciwie lub prześladować albo dążyć do przejęcia, jako takiej, sfery rzymskiej autokracji istniejącej w jej hierarchii i kapłaństwie (Moab, *od ojca*, wiersze 9—18), ani podobnie postępować ze sferą klerykalizmu występującego w duchowieństwie protestanckim (Ammon, z [*meo*] *ludu*; wiersze 19—23).

ZWYCIĘŻENIE SZATANA I ZDOBYCIE ZIEMI

(6) Ale sprawa przedstawiała się inaczej w przypadku szatana (Sehon, *wykorzenie*, wiersz 24) błędziela (Amorejczyk), władcy tego złego świata jako spiskowca (król Hesebon, *pomysłowość*) i tego zakresu sfery Prawdy i jej Ducha, który on utrzymywał w grzechu i błędzie (jego ziemia). Bóg obiecał poddać ją w moc Swego ludu, który nie powinien wahać się wejść do niej w Jego mocy i wieść walkę z szatanem (Oto Ja daję w ręce twoje... pocznijże ją posiadać... podnieś przeciwko niemu wojnę). Podczas wieku Ewangelii wrogowie Prawdy i jej Ducha zawsze drżeli i uciekali pokonywani przez dobrze uzbrojonych i lojalnych żołnierzy krzyża, walczących pod Jezusem, wodzem ich zbawienia (w. 25; Łuk. 21:15; Żyd. 2:10; Efez. 6:10-18).

(7) Nasz Pan, na początku wieku Ewangelii, w sposób nieagresywny wysłał na ten obecny zły świat lojalnych sług Prawdy, a tym samym i do szatana (posłał posły z puszczy Kademot [początki] do Sehona... z poselstwem spokojnym, w. 26). Ci słudzy, przez swoje wykłady, pisma, rozmowy, postępowanie i ogólną postawę dobrej woli wobec wszystkich (Gal. 6: 10), w rezultacie prosili boga obecnego złego świata, aby im pozwolił przejść spokojnie przez jego posiadłości (w. 27; 2 Kor. 4:4; Gal. 1:4), zapewniając go, że w swoim postępowaniu z ludźmi oddanymi sprawom światowym będą obchodzić się sprawiedliwie (w. 28), aż

do końca, do osiągnięcia przez nich ich wiecznego dziedzictwa (w. 29).

(8) Szatan jednak bez sprzeciwu nie pozwolił im przejść przez swoje posiadłości, ponieważ Boska łagodność i długie znoszenie wobec niego znieczuliło jego usposobienie i spowodowało upór serca, przygotowując go w ten sposób do klęski (w. 30; porównaj 2 Moj. 7: 13, 14, 22). Bóg obiecał wydać szatana i jego ziemie trapiące grzechem, błędem, samolubstwem i światowością w ręce duchowego Izraela, a przez Swoje Słowo, Ducha i opatrnościowe kierownictwo zachęcał duchowego Izraela do usuwania tych złych cech i zdobycia posiadłości szatana (w. 31).

(9) Gdziekolwiek i kiedykolwiek lojalny lud Boży wysunął Prawdę i jej Ducha przeciwko posiadłościom szatana, to ten ostatni gromadził swoje siły, aby ludowi Bożemu stawić opór i na niego sprowadzić utrapienia (Ruszył się tedy Sehon... chcąc z nami zwieść bitwę w Jaza [miejsce do *deptania*, to jest klepisko] w. 32).. Bóg w każdym konflikcie udzielał Swemu wiernemu ludowi zwycięstwa nad jego wrogami (w. 33). Podbił więc i posiadał ich twierdze, wielkie oraz małe, i bezwzględnie je wszystkie obalił (w. 34; porównaj 1 Moj. 22:17; 2 Kor. 10:4, 5).

(10) Lojalny lud Boży w rezultacie pozyskiwał wielu nawróconych i osiągnął dużo innych korzyści (w. 35). W całej sferze działalności szatana nie było ani jednej grupy wśród jego poddanych, która byłaby dostatecznie silna, by obalić Prawdę — Bóg je wszystkie oddał w ręce Swego ludu (w. 36). Jednakże w harmonii z Boskim nakazem (w. 19) lud Boży nie miał wkraczać ani dążyć do przejęcia, jako takiej, sfery obrońców klerykalizmu (ziemi synów Ammonowych, w. 37), włączając najwybitniejsze grupy między nimi (miasta na górach), ani żadnych innych rzeczy zabronionych przez Boga (których zakazał PAN).

ZWYCIĘSTWO NAD SZCZEGÓLNYMI BŁĘDAMI

(11) Wierny lud Boży nie tylko zwyciężył szatana w jego generalnych błędach, ale także, w harmonii z udzielonym mu przez Boga zapewnieniem, całkowicie wykazał błędność jego twierdzeń i ich zależność od pewnych szczególnych fałszywych nauk Babilonu, szczególnie w zakresie błędów dotyczących wiecznych mąk, ludzkiej nieśmiertelności oraz zjednoczenia kościoła z państwem (Dał... Oga [*olbrzym*] króla Basańskiego [*plodny* — w

błędy], i wszystek lud jego, 3:3 [Astarot, *piękność*, bogini miłości; 5 Moj. 1:4; Joz. 9:10; 12:4; 13:12, 31]; zobacz E 10, str. 187).

(12) W wierszach od 8 do 11 Mojżesz retrospektywnym spojrzeniem obejmuje cały kraj leżący na wschód od Jordanu, który wówczas został podbity. Wpierw (w. 8) całościowo w jego granicach od rzeki Arnon, rwącego potoku, do góry Herman, a potem (w. 10) w poszczególnych częściach, w celu uwypuklenia pełnej jego wielkości, by podkreślić, czego Jehowa dokonał dla Izraela. Ten cały kraj przedstawia zupełną sferę Prawdy i jej Ducha podbitą przez wybranych kładących nacisk na wielkość tego, co Bóg dla nich uczynił. Typem zarodkowego Królestwa są góry Antylibanu (włączając górę Hermon) leżące na wschód od Jordanu, podczas gdy Królestwo w chwale jest przedstawione przez góry Libanu na zachód od Jordanu, które są stosunkowo wyższe (E 11, 700, 701; E 12, 518).

(13) Bóg umożliwił klasie Chrystusowej uzyskać zupełne zwycięstwo nad szatanem, grzechem, błędem, samolubstwem i światowością (wzięliśmy... ziemię, w. 8) i tak radować się w pełni w sferze Prawdy i jej Ducha w wieku Ewangelii, począwszy od członków w niespokojnym żniwie wieku Żydowskiego (Arnon, *halaśliwy*) aż do tych w żniwie Ewangelicznym, którzy stanowili ostatnich członków (stóp) Ciała w zarodkowym Królestwie (Hermon, *ślawna, święta góra*). Oni jako światła na świecie (Sanir, *punkt szczytowy światła*, w. 9) mieli przywilej powszechnego ogłaszania chwalebego poselstwa żniwa Prawdy Paruzji i Epifanii i w Boskiej mocy (Szyryjon, *Jehowa zwyciężył*) zupełnie zwyciężyć doktryny o wiecznych mękach, ludzkiej nieśmiertelności oraz zjednoczeniu kościoła z państwem. Członkowie Maluczkiego Stadka przez Chrystusa są „więcej niż zwycięzcami” (Rzym. 8:35-37).

(14) Ale prospektywni członkowie Wielkiej Kompanii byli także ostatecznie zwycięzcami i posiadli w wieku Ewangelii antytypowe dziedzictwo po wschodniej stronie Jordanu, z którego się bardzo cieszyli. To samo dotyczy przy końcu wieku prospektywnych Młodocianych Godnych. Lojalny lud Boży zwyciężył wszystkie warownie błędów denominacji chrześcijańskich (miasta w równinie, w. 10), jakie nawiedziły sferę Prawdy i jej Ducha w wieku Ewangelii, i wszystkie ich potężne błędne argumenty (Galaad, *mnóstwo świadectwa*). Obalił także wszystkie kwitnące błędy szatana (Basan, *plodny*) łącznie ze zjednoczeniem kościoła z państwem (Astarot, 5 Moj.

1:4), a nawet jego postępowe błędy (Selcha, *chodzący*) i te najpotężniejsze (Edrej, *potężny*) — wielkie warownie jego królestwa (miasta).

DZIEDZICTWO WIEKU EWANGELII 2 ½ POKOLENIA

(15) Wiersze od 12 do 20 dokonują przeglądu podbitej ziemi po wschodniej stronie Jordanu. Jezus jako Boski wykonawca ustalił, aby prospektywni członkowie Maluczkiego Stadka (Rubenicy, w. 12) i Wielkiej Kompanii (Gadyci; zobacz E 4, 450, 451; E 12, 517) mieli swoje dziedzictwo w podbitej przez nich podczas wieku Ewangelii sferze Prawdy i jej Ducha, o którą walczyli i którą zdobyli na początku tego wieku, w czasie upadku państwa żydowskiego (Aroer, *ruina*), w czasach burzliwych (Arnon, *halaśliwy*), włączając to, co zdobędą w dyskusjach przy końcu tego wieku (Galaad, *mnóstwo świadectwa*). Wpierw walczyły te dwie klasy i one zdobyły swoje dziedzictwo. Ale pozostała część sfery Prawdy i jej Ducha była zdobyta tutaj przy końcu wieku (Galaad, w. 13) włączając te części sfery, w których bujnie rozwijały się błędy imperium szatana (Basan), a niektóre nie cieszące się takim rozwojem (Argob, *kamienisty*) były dane Młodocianym Godnym (połowie pokolenia Manasesa, *powodujący zapomnienie*). Stali się oni trzecią klasą, która walczyła o swoje dziedzictwo i osiągnęła je. Ci Młodociani Godni, którzy posiadali mniej Prawdy i łask, szczególnie w kościele nominalnym (Jair, *oświecający*, w. 14) zdobyli mniej atrakcyjne części tej sfery (Argob) łącznie z tymi, które były bliskie głębszym (wyższym) radykalnym naukom (Jessura, *most*) oraz płytszym (niższym; Machata, *depresja*). Jednakże oni uważali swoje zdobycze za zaszczyt dla nich (nazwali je od swego imienia), za płodne, życiodajne i oświecające (Basan [*plodny*] — Hawot [dający życie] — Jair [oświecający]). Ale nasz Pan bardziej pożądane części tej sfery (Galaad, w. 15) dał tym Młodocianym Godnym, którzy posiadali więcej Prawdy i łask, którzy byli bardziej uzdolnieni w sposobie postępowania z duchowymi towarami (Machir, *kupiec* — pierworodny Manasesa, Joz. 17:1).

(16) Prospektywnym członkom Maluczkiego Stadka (Rubenitom, w. 16) i Wielkiej Kompanii (Gadytom) Jezus podczas wieku Ewangelii udzielił, jako ich część sfery Prawdy i jej Ducha, stanu spłodzenia z Ducha i do-

świadczeń (pół doliny — w polskiej Biblii: pół potoku) począwszy od tych w żniwie żydowskim (Arnon), aż do tych w żniwie ewangelicznym włącznie (Galaad). Ten zakres Prawdy graniczy ze stosowną Prawdą i jej zwolennikami (Jabok, *wylwający*), którzy pomogli im utrzymywać się w separacji od sfery klerykalizmu (Ammon) i rodzaju ludzkiego pod przekleństwem (Jordan, w. 17) w obecnym złym świecie (Cyneret, *harfa*), aż do zniszczenia obecnego porządku społecznego w czasie wielkiego ucisku (morze słone) w związku z zapoczątkowaniem Królestwa (góra Fazga, *źródła Fazga*, na wschód słońca; porównaj 4:49; Joz. 12:3).

OSTATECZNE DZIEDZICTWO 2 ½ POKOLENIA

(17) Wiersze od 18 do 20 mówią o ostatecznym dziedzictwie 2 ½ pokolenia, które te pokolenia miały otrzymać po udzieleniu pomocy 9 ½ pokoleniu w uzyskaniu ich dziedzictwa po zachodniej stronie Jordanu. W antytypie te wiersze odnoszą się do ostatecznego potysiącletniego dziedzictwa Maluczkiego Stodka, Wielkiej Kompanii oraz Starożytnych i Młodocianych Godnych w duchowym królestwie, które otrzymają po udzieleniu pomocy klasie restytucyjnej w uzyskiwaniu ich dziedzictwa (4 Moj. 32; Joz. 1:12—15; E 4, 450, 451; E 12, 517; P '60, 45). Wiersze 21 i 22 mówią o Mojżeszowi zapewniającym Jozuego, że Bóg da mu zwycięstwo nad jego wszystkimi wrogami. W antytypie Jezus jako Boski wykonawca zapewnił samego siebie, jako wodza ludu Bożego prowadzonego do antytypowego Chanaanu (zobacz 1:38; 31:7, 23), że Bóg da Mu zwycięstwo (zobacz Dan. 7:13, 14; Mat. 28:18; Efez. 1:18—23; 1 Piotra 3:22; Obj. 17: 14; E 12, 516).

CÓRKI SALFAADA

(18) Pismo Święte podaje wiele innych interesujących szczegółów dotyczących potomków Manasesa. Między tymi, dotyczącymi otrzymywania przez nich dziedzictwa w ziemi, występuje wyróżniający się opis, kilkakrotnie wymieniony w Piśmie Świętym, córek Salfaada usiłujących uzyskać dziedzictwo swego ojca, który zmarł nie mając synów, a które w końcu je otrzymały (4 Moj. 27:1—11; 36). Istnieje duże zainteresowanie antytypowym znaczeniem córek Salfaada i ich dziedzictwem,

(19) W P '56, 75-80 przedstawiliśmy i zbi-

liśmy tak zwany „pierwszy wysiłek pod Pańskim kierownictwem bezpośredniego przedstawienia braciom postępującej Prawdy [?]” — niebiblijne i niemądre zastosowanie typu Salfaada i jego córek przez sekciarskiego i przesiewawczego błazniaka, który w swym samowyzwieszeniu i uzurpowaniu sobie powszechnego urzędu nauczycielskiego, urzędu udzielonego przez Pana Wielkiej Kompanii (P '44, 29; P '76, 22, kol. 2, par. 3,5), ogłasza samego siebie „50 członkiem gwiazdny”, „posłannikiem apokalipsy”, „małym Jezusem” itd.

(20) W naszym artykule zbijającym najpierw podkreśliliśmy jak, w opozycji do Pisma Świętego, rozumu i faktów a także w sprzeczności z naukami posłannika epifanicznego, ten błazniak naucza o „potysiącletnim mieszanii się jednostek” z jednej grupy lewickiej z inną grupą lewicką w zakresie sfery służby. Jest to sprzeczne z biblijnym stwierdzeniem br. Johnsona (Ter. Pr. '28, str. 44, kol. 2), iż „możliwym jest, że w trzech działach każda jednostka każdego działu uczestniczyć będzie w pracy jego rozmaitych pododdziałów, *lecz nie* będzie mieć uczestnictwa w *pracy innych działów prócz własnego* [kursywa nasza]”.

(21) Następnie wyeksponowaliśmy i zbiliśmy głupie twierdzenia, że Salfaad, ojciec pięciu córek, działał jako ich matka i że antytypy Salfaada, ojca, i Anny, matki, są podobne w odniesieniu do Młodocianych Godnych! Jak odmienna jest ta mieszanina od jasno przedstawionej przez br. Johnsona różnicy w antytypie pomiędzy funkcjami ojca, tego który spładza, a matki, tej która karmi (zobacz Ter. Pr. '27, str. 8; '32, str. 10, 11, § 14 i 15).

(22) Zwróciliśmy także uwagę na niemożność znalezienia przez tego błazniaka, w *jakimkolwiek* wieku, antytypowego zastosowania dla pięciu córek Salfaada. Powinniśmy jasno dostrzegać różnicę pomiędzy antytypowymi układami na wiek Ewangelii, Epifanii, wiek Tysiąclecia i okres potysiącletni. Ale w swoim zamieszaniu on twierdzi, że dwie pierwsze córki Salfaada na wiek Tysiąclecia stanowią typ na wszystkich Młodocianych Godnych w dwóch podziałach (odpowiadających lewitom Gersonitom: Lobnitom i Semeitom), a potem w zastosowaniu do okresu potysiącletniego dzieli ich na trzy następne córki Salfaada. Tak więc, zamiast przedstawić antytypowe zastosowanie odnoszące się do jednego wieku, on swój antytyp pierwszych dwóch córek Salfaada z jednego wieku podzielił na

trzy młodsze córki w innym wieku! Więcej szczegółów dotyczących zbiecia jego niewłaściwego zastosowania typu pięciu córek Salfaada znajdziesz w P '56, 78.

(23) Zbiecie przez nas stosownych błędów miało miejsce głównie w celu zabezpieczenia braci. W tym artykule (str. 77, par. 3) stwierdziliśmy: „Nie jest naszym celem udzielenie tutaj konstruktywnej Prawdy na temat tego ustępu Pisma Świętego, ponieważ to nastąpi później”. Ale, że ten sekciarski błędzielnik obecnie opublikował w formie książkowej te same stare zbite błędy jako „postępującą Prawdę”, aby za sobą pociągnąć uczniów (Dz. Ap. 20:30), wierzymy z tego i innych powodów, iż nastał obecnie Pański właściwy czas do przedstawienia postępującej Prawdy Epifanii lub Apokalipsy, typu i antytypu, na temat pięciu córek Salfaada i otrzymania przez nie ich dziedzictwa. Niech ona zachęci i wzmocni braci.

PRAWDA ODKRYWANA W CZASACH WŁAŚCIWYCH

(24) Bóg „objawił czasów swoich to słowo swoje” (Tytus 1:2, 3), przed którymi to czasami niemożliwym było ujawnienie jego tajemnic. Na przykład:

(a) Prorocy pilnie „wywiadywali się i badali” o „utrapieniach, które miały przyjść na Chrystusa, i o wielkiej zatem chwale”, ale nie mogli zrozumieć tego, co jeszcze nie było właściwym do objawienia (1 Piotra 1:10—12).

(b) Kiedy Apostołowie pytali Jezusa o czas, w którym „naprawi królestwo Izraelskie” On odpowiedział: „Nie wasza rzecz jest, znać czasy i chwile, które Ojciec w swojej mocy położył” (Dz. Ap. 1:6, 7). A przed Swoją śmiercią mówiąc o czasie ustanowienia Królestwa powiedział: „Lecz o onym dniu i godzinie nikt nie wie, ani Aniołowie, którzy są w niebie, ani Syn, tylko Ojciec” (Mar. 13:32; zobacz B, str. 18, 177).

(c) Apostoł Paweł mówi nam jak on w wizji „zachwycony był aż do trzeciego nieba” [trzeciej dyspensacji] i „do rajy [nowej ziemi], i słyszał niewypowiedziane słowa, których się człowiekowi nie godzi mówić [prawdopodobnie zawierające kwestie dotyczące zarządzeń nowego przymierza, klas rozwijanych pod nim itd., nie nadające się w tym czasie do ujawnienia]” (2 Kor. 12:2, 4; zobacz F 257, 258, E 12, 661; Life-Death-Hereafter, 196-198).

(d) Podczas wieku Ewangelii niektórzy członkowie gwiazdni podawali nieścisłe wypowiednie dotyczące drugiego przyjścia Jezusa, czasu Tysiącletniego królowania itd., zanim nastąpił właściwy czas na objawienie tych rzeczy.

(e) Podczas 40 lat Paruzji, czasu zęcia Małuczkiego Stadka, br. Russell myślał, że czas ucisku zakończy się wkrótce po 1914 roku; jednakże obecnie nie jest jeszcze czas właściwy na dokładną wiadomość, kiedy się zakończy. Także w F 151, 152 br. Russell podał niedojrzałą myśl, kiedy napisał, że Gerson stanowi typ „zbawionego rodzaju ludzkiego” (dalsze światło na ten temat zobacz w Ter. Pr. '77, str. 83, Uwaga I). Brat Russell rzucił światło na sprawę tych jednostek, które nie były spłodzone z Ducha, ale poświęcone — Młodociani Godni — na tyle na ile to było właściwe w okresie Paruzji po ogólnym wezwaniu do wysokiego powołania zakończonego w 1881 roku. Jednak wielu tekstów Pisma Świętego, odnoszących się do Młodocianych Godnych, specjaliści słudzy Boży dla nich nie wyjaśnili wcześniej aż ukazali się w Epifanii, jako odrębna klasa szczególnie potrzebująca tej Prawdy w czasie właściwym.

(f) Podobnie w czasach br. Johnsona dla licznych prawd nie było jeszcze czasu właściwego na ich wyjaśnienie. Do tych prawd należy długość „okresu Epifanii lub Apokalipsy” jako czasu ucisku, który rozciąga się daleko poza jego oczekiwanie obejmujące lata 1954—56 i krótko potem; czas światowej anarchii; jasne przedstawienie prawdy na temat Poświęconych Obozowców Epifanii — klasa ta istnieje od 1954 roku, powstała kilka lat po śmierci br. Johnsona (jednakże on dopuszczał istnienie takiej klasy, ponieważ wykazał, że obóz epifaniczny jako odrębny od dziedzicząca będzie budowany po 1954 roku, a który to obóz w skończonym obrazie stanowić będzie lojalnych tymczasowo usprawiedliwionych „tych, którzy wytrwają w wierze w Jezusa jako Zbawcę i Króla” — Ter. Pr. '69, str. 79, par. 25 — i praktykowaniu sprawiedliwości, spośród których pewne jednostki poświęcą się w obozie epifanicznym, gdyż, jak stwierdził „poświęcenie jest zawsze właściwe” — Ter. Pr. '23, str. 77, pyt. 19; zobacz także P '70, 88 i Ter. Pr. '60 str. 9, par. 37); antytypowych Netynejczyków poświęcających się w okresie Epifanii, po jesieni 1954 roku, stanowiących Poświęconych Obozowców Epifanii (Ter. Pr. '72, str. 32-34; P '72, 12-14, 75; '73, 29); znaczenia pagórka Ofel przedstawiającego ich (P '70,

87—91); trzeciego syna Ketury, Madana, stanowiącego ich typ (zobacz Ter. Pr. '67, str. 92; P '72, 75; '73, 28); i rodziny ojca Salfaada (Hefera) oraz pięciu córek Salfaada przedstawiających ich, jak to zobaczymy.

(g) Oprócz tych prawd istnieje wiele innych, które nie będąc na czasie nie są jeszcze zrozumiałe, gdyż „Ścieżka sprawiedliwych jako światłość jasna, która im dalej tem bardziej świeci, aż do dnia doskonałego” (Przyp. 4:18; A 30-48). We właściwym czasie druga księga zostanie otwarta, to jest księga żywota, z dalszym światłem na temat objawień nowego przymierza dotąd niezrozumiałych i nie wytłumaczonych (Obj. 20:12), ponieważ jeszcze nie na czasie.

(25) „Tajemnica ona, która była zakryta od wieków” w końcu stała się „pokarmem na czas słuszny” i została „objawiona świętym” na początku wieku Ewangelii, gdy oni potrzebowali tej informacji (Łuk. 16:16; Rzym. 16: 25, 26; Kol. 1:26). Podobnie prawdy i teksty Pisma Świętego odnoszące się do Młodocianych Godnych zostały odkryte szczególnie po 1916 roku, gdy były potrzebne dla ich wzmocnienia i rozwoju jako klasy. Tak nasz Pan od 1954 roku stopniowo objawiał coraz więcej prawd dotyczących Poświęconych Obozowców Epifanii, w celu oświecenia ich, zachęcenia i rozwinięcia, jako piątej poświęconej klasy nasienia Abrahamowego mającego błogosławić wszystkie narody ziemi. Wszyscy powinniśmy bardzo wzmocnić naszą wiarę, gdy widzimy jak wspaniale nasz Ojciec Niebieski troszczy się o Swoich własnych i jak zaspakaja ich wszystkie potrzeby.

ANTYTYP SALFAADA NA WIEK EWANGELII, ITD.

(26) Brat Johnson na początku Epifanii w P '23, str. 121, kol. 2, par. 1 (przedruk w E 8, 20 i 21, tj., Ter. Pr. '27, str. 12, par. 21) podał antytypowe zastosowanie na wiek Ewangelii Manasesa i jego potomków, włączając nie tylko Galaada i jego sześciu synów ale także jego wnuka Salfaada z pięcioma córkami. O tym ostatnim napisał: „Salfaad (*ostra rana*; przedstawia taki kongregacjonalizm jaki jest uprawiany w denominacjach, inny niż w denominacji kongregacjonalnej, zadający im ostrą ranę przez swoje rozbieżne poglądy (4 Moj. 26:33). Istnieje pięć następujących denominacji, które częściowo praktykują kongregacjonalną formę rządu kościoła: Luteranie, antytypowa Machla (*tańcząca*);

powo Noa (*podróżująca*); Chrześcijanie lub Uczniowie, antytypowa Hegla (*kuropatwa*); Adwentyści, antytypowa Melcha (*królowa*); i Unitario-Uniwersaliści, antytypowa Tera (*rozkosz*)”. To przedstawienie na wiek Ewangelii jest z pewnością biblijne, rozumne i zgodne z faktami.

ANTYTYP EPIFANICZNY

(27) Po właściwym oczekiwaniu na Pana, z poważną modlitwą i starannym studiowaniem Biblii, przez wiarę domagając się obietnic według Łuk. 11:9; Jana 15:7; Jak. 1:5 itd., wierzymy, że Jehowa przez naszego Pana Jezusa, który jest Jego wielkim tłumaczem (Obj. 5), podał nam właściwe wyjaśnienie epifanicznego antytypu Salfaada i jego pięciu córek starających się o swoje dziedzictwo i otrzymujących je, wierzymy także, że teraz jest czas właściwy do podzielenia się tym antytypem z braćmi. Za życia brata Johnsona nie był on w pełni zrozumiały, ponieważ wówczas nie istniała klasa Poświęconych Obozowców Epifanii a od śmierci brata Johnsona specjalne dowiadywanie się córek Salfaada o ich wieczne dziedzictwo, szczególnie teraz, stało się aktualne i od tego czasu Pan udzielił pełniejszej odpowiedzi.

(28) Nie powinno się ganić brata Russella za jego niedojrzałe odnoszenie (F 152) lewitów Gersonitów w antytypie do „zbawionego rodzaju ludzkiego”, gdyż uczynił to zanim pełniejsza Prawda na temat tych lewitów była dana do zrozumienia w poprawnym zastosowaniu do Młodocianych Godnych (zobacz E 4, 323). Podobnie nie powinno się ganić brata Johnsona za niedojrzałe zastosowania w E 11, 715 „pięciu córek Salfaada 4 Moj. 27:1-11)” do Młodocianych Godnych, ponieważ uczynił to zanim pełniejsza Prawda na ten temat była udzielona. On nie zidentyfikował pięciu grup Młodocianych Godnych, jako reprezentowanych przez nie. Ale odniesienie przez niego tych córek do Młodocianych Godnych — Duchem oświeconych, ale nie spłodzonych z Ducha, zupełnie poświęconych — pomaga nam zrozumieć, że te córki stanowią typ tymczasowo usprawiedliwionych, którzy w okresie epifanicznym, po 16 września 1954 roku stali się Duchem oświeconymi, nie spłodzonymi z Ducha, jednostkami zupełnie poświęconymi, to znaczy Poświęconymi Obozowcami Epifanicznymi. Jak zobaczymy z tego co nastąpi, to Pismo Święte, rozum i fakty

wskazują, że te córki nie mogą przedstawiać Młodocianych Godnych, raczej, w tym układzie stanowią typ Poświęconych Obozowców Epifanii.

DALSZE ŚWIATŁO W SPRAWIE
ANTYTYPOWEGO SALFAADA
I JEGO CÓREK

(29) Podczas okresu Paruzji, żęcia, (1874-1914) i podczas okresu Epifanii, lub Apokalipsy, w jej 40-letnim okresie (1914-1954), a od 1954 roku w jej szerszym znaczeniu początkowego zachodzenia na okres Bazylei (Królestwa), wielu znajdujących się wewnątrz lub na zewnątrz Babilonu błogosławiło innych Prawdą paruzyjną lub Prawdą paruzyjną i epifaniczną albo każdą miarą Prawdy posiadanej przez nich, uzdalniającej ich, co najmniej do przyprowadzania innych do stanu tymczasowego usprawiedliwienia. W wymienionych okresach ci słudzy Boży przez tę miarę Prawdy, jaką posiadali figuralnie ojcowali wielu innym, którzy przez pokutę i wiarę w Jezusa, jako Zbawiciela stali się tymczasowo usprawiedliwionymi a po 16 września 1954 roku w okresie Epifanii poświęcili się w pełni i w ten sposób stali się Poświęconymi Obozowcami Epifanii. Ci słudzy za pośrednictwem Słowa doprowadzili innych do tymczasowego usprawiedliwienia symbolicznie ojcując takim w *częściowym* poświęceniu, poświęceniu do sprawiedliwości (porównaj F 145-147). Tego poświęcenia nie należy mieszać z *pełnym* poświęceniem, jakie w wieku Ewangelii zupełnie poświęconych wprowadzało w stan nowych stworzeń spłodzonych z Ducha, a które od 1881 roku dodatkowo wprowadzało wielu innych zupełnie poświęconych w stan oświecenia Duchem, lecz nie spłodzenia z Ducha.

(30) Wśród tych sług Bożych znajdują się ci, którzy w kościele nominalnym i poza tym kościołem stanowią antytypowego Salfaada, symbolicznych ojców, wprowadzających przez stosowną Prawdę w stan tymczasowego usprawiedliwienia tych, którzy nie są wybitnymi wodzami, lecz skromnymi próbnie usprawiedliwionymi poważnymi poszukiwaczami Prawdy, którzy ostatecznie po 1954 roku stają się zupełnie poświęconymi jednostkami okresu Epifanii, to znaczy klasą Poświęconych Obozowców Epifanii (Salfaad... nie miał synów, tylko córki; 4 Moj. 26:33; 27:1, 3). Po symbolicznym ojcowaniu takim antytypowym córkom, ci słudzy Boży, w warunkach puszczy Paruzji i Epifanii, co najmniej utracili w pewnym ważnym względzie Prawdę Paruzji oraz,

albo, Prawdę Epifanii lub pomniejszą miarę Prawdy wystarczającą do przyprowadzania innych do stanu próbnego usprawiedliwienia, jakie sami posiadali (Ojciec nasz umarł na puszczy... dla grzechu swego umarł). Oni utracili usprawiedliwienie z powodu swego grzechu, błędu, samolubstwa, światowości i pewnej miary samowoli a także, lub, z powodu niedostatecznej oceny posiadanej Prawdy. Jednakże oni nie rekrutują się z tych, którzy odpadli do klasy wtórej śmierci w latach 1908-1911 w przesiewaniu kontrydykcjonizmu (nie był w poczcie... Korego, Ter. Pr. '63, str. 44, par. 44-49). Tacy słudzy byli powodem ostrego zawodu i smutku swoich symbolicznych dzieci, gdy te ostatnie rozpoznawały tę utratę Prawdy (Salfaad [*ostra rana*]).

(31) Do tych sług, jacy w Epifanii utracili Prawdę w większej lub mniejszej mierze należy, co najmniej w pewnym ważnym względzie, J.F. Rutherford i inni wodzowie Towarzystwa (zobacz E 6, Meraryzm), niektórzy wodzowie P.B.I. i Brzasku (zobacz E 7, Gersonizm) oraz niektórzy wodzowie z innych grup w Babilonie lub spoza Babilonu i niektórzy wodzowie nie będący w żadnej grupie a także wielu nie będących wodzami. Pewne jednostki spośród takich sług zupełnie lub częściowo utraciły Prawdę Paruzji, niektóre Prawdę Paruzji i Epifanii a inne mniejszą miarę posiadanej Prawdy. Takie straty ważnych zarysów cennej Boskiej Prawdy spowodowały wiele smutku w okresie Epifanii. Liczni spośród tych sług w konsekwencji takiej straty wypadli z uprzywilejowanego stanowiska przed Bogiem. Inni z nich, którzy byli jednostkami spłodzonymi z Ducha, nowymi stworzeniami, w wyniku całkowitej straty poszli na wtórą śmierć (Żyd. 6:4-6; 10:27-31), a jeszcze inni słudzy, którzy byli oświeceni Duchem, poświęceni, ale nie byli spłodzeni, tak przez tę stratę podkopali swoje charaktery, że nieprawdopodobnym jest, aby mogli uzyskać życie wieczne w czasie pośredniczącej władzy Królestwa (porównaj Mat. 23: 33).

(32) Tymczasem te próbnie usprawiedliwione jednostki, które ostatecznie są antytypowymi córkami Salfaada, poświęciły się lub poświęcały się zupełnie w Epifanii. Pierwsze z nich uczyniły to jesienią w 1954 roku, kiedy okres Epifanii, lub Apokalipsy, zaczął zachodzić na okres Bazylei (Królestwo) w *swym początkowym zachodzeniu*, kiedy „po 1954 roku więcej Młodocianych Godnych nie będzie pozyskanych” i „poświęcenie dla wyborczych ce-

łów wieku Ewangelii dłużej nie jest możliwe” (Obj. 22:11; zobacz E 10, 114). Dlatego oni nie mogą stać się antytypowymi lewitami z klasy Młodocianych Godnych w antytypowym stanie dziedzicia, ale przez zupełne poświęcenie mogą zostać antytypowymi Izraelitami, Poświęconymi Obozowcami Epifanii, w antytypowym obozie (Ter. Pr. '59, str. 172-183, par. 21-25 i '60, str. 6-9, par. 26-37). Skoro więc oni stanowią przedtysiącletnie nasienie Abrahama (Gal. 3:7; E 11, 293), to mają nadzieję żywota wiecznego, jednak nie w królestwie ducha, ale w królestwie Bożym na ziemi. Tak więc jesienią 1954 roku wszyscy ci, którzy ojcowali innym w doprowadzeniu ich do próbnego usprawiedliwienia, utracili na zawsze dotychczasowy przywilej przyprowadzania takich jednostek do pełnego poświęcenia dla *celu stania się prospektywnymi lewitami Młodocianymi Godnymi*, lecz od tego czasu mogą to czynić *dla celów obozu epifanicznego*.

PROŚBA O DZIEDZICTWO ANTYTYPOWYCH CÓREK SALFAADA

(33) Córki antytypowego Salfaada podczas okresu Paruzji i Epifanii pojawiły się publicznie przed Panem Jezusem, Kościołem, wodzami utracjuszy koron i resztą ludu Bożego (4 Moj. 27:2) i przez swoje słowa oraz czyny wyraziły, że uznają przynajmniej w pewnym stopniu, iż ich symboliczni ojcowie w jakimś ważnym względzie stracili Prawdę (w. 3). W konsekwencji zwróciły się one do Boga i Chrystusa ze specjalną prośbą o Prawdę, jako ich wieczne dziedzictwo w Królestwie (w. 4). W niektórych przypadkach były one w pewnym stopniu uwikłane w taką samą utratę Prawdy, ale po otwarciu ich oczu na to, wyraziły Bogu i Chrystusowi swój smutek wynikający z tego uwikłania i starały się upewnić, że perspektywa dotycząca ich dziedzictwa w wiecznym Królestwie nie została zaprzeczona.

(34) Tak więc córki antytypowego Salfaada mają pięć następujących znaków rozpoznawczych: (a) Są to pokorni, zgłodniaли Prawdy, próbnie usprawiedliwieni, ostatecznie po 16 września 1954 roku poświęceni epifaniści - lecz nie wybitni wodzowie z klasy Poświęconych Obozowców Epifanii, gdyż ci wodzowie są pokazani oddzielnie — jako proszący Boga i Chrystusa w związku z dziedzictwem Królestwa antytypowych córek (4 Moj. 33: 1-4). (b) One mają symbolicznych ojców,

którzy w jakimś stopniu utracili przynajmniej jakiś ważny zarys Prawdy. (c) One uznają przynajmniej w jakiejś mierze, (d) One usiłują coś czynić w tej sytuacji - specjalnie dowiadują się i proszą Pana o Prawdę na temat ich wiecznego dziedzictwa, (e) One otrzymują przynajmniej oświecenie epifaniczne i wiele z nich przychodzi do Prawdy Epifanii.

(35) Niektórzy z tej klasy rozpoczęli dowiadywać się i prosić już w okresie Paruzji. Jedni z nich czynili to indywidualnie, gdy dostrzegli, że ich symboliczni ojcowie utracili ważne zarysy Prawdy, a inni czynili to wspólnie z jednostkami poświęconymi - nowymi stworzeniami i prospektywnymi Młodocianymi Godnymi - które podobnie rozpoznały błędy i były poszukiwaczami Prawdy. One badały sprawę nowo poświęconych i sprawę nagrody dla poświęconych nie splodzonych z Ducha jednostek, które poświęciły się po ogólnym wezwaniu do wysokiego powołania zakończonego w 1881 roku.

(38) Jehowa w odpowiedzi, za pośrednictwem naszego Pana Jezusa, udzielonej przez brata Russella oświadczył, że zamknięcie powołania nie powinno powodować różnicy, że „poświęcenie tak czy owak jest jedyną rozumną, słuszną linią postępowania dla ludu Bożego” i że „możliwe, że oni mogą być zaliczeni do starożytnych godnych” (F 185-187). Gdy to zostało napisane (opublikowano w 1904 roku) brat Russell zrozumiał i nauczał, że Starożytni Godni posiadają wieczne ziemskie dziedzictwo (porównaj A 339). Jednakże około 1913 roku doszedł do zrozumienia, że po Tysiącleciu staną się istotami duchowymi (Z 4836, par. 3-6, 10, 11; 5182, 5183; Ter. Pr. '73, str. 52-56). Ten okres antytypowego proszenia i odpowiadania trwał aż do śmierci brata Russella i po niej.

(37) Potem, w okresie Epifanii, pomiędzy braćmi w Prawdzie Epifanii, lub pomiędzy badającymi ją, te antytypowe pytania i prośby, dotyczące dziedzictwa poświęconych po 1954 roku, zaczęto stawiać naszemu Panu w specjalnym sensie, kiedy On przez posłannika epifanicznego przedstawił teksty Pisma Świętego dotyczące jesieni 1954 roku, jako początku stadium Bazylei (Królestwa), w jego wstępnym zachodzeniu, podczas wtórego przyjścia Jezusa (Ter. Pr. '32, str. 28, par. 8; '30, str. 44, przedostatni paragraf; E 6, 454; Ter. Pr. '59, str. 177, 178). Wzrastająco je kontynuowano po przedstawieniu przez brata Johnsona z Obj. 22:11 i innych tekstów Pisma Świętego nauki, że „po 1954 roku Młodociani

Godni nie zostaną więcej pozyskani” (E 10, 114), a także wtedy, kiedy zbliżał się 1954 rok i ostatecznie nastąpił. Lecz pełniejsza odpowiedź na te pytania i prośby nie została jeszcze wtedy udzielona. Szczególnie nowo zainteresowane jednostki kontynuowały te pytania i prośby i będą one w dalszym ciągu wzrastająco kontynuowane, aż przynajmniej do końca okresu Epifanii (Apokalipsy) w jej szerszym znaczeniu.

PEŁNIEJSZA ODPOWIEDŹ NA TE PYTANIA

(38) W majowym numerze P '54, 41 (Ter. Pr. '54, str. 49 i '60, str. 70) było powiedziane, że Jehowa przez naszego Pana Jezusa, a pod Jezusem w Boski sposóbznaczony wódz Wielkiej Kompanii (Ter. Pr. '48, str. 28; '51, str. 19), przedstawił braciom ogólny epifaniczny antytyp królowej z Saby przybywającej do Salomona (do brata Johnsona, szczególnie w pismach Prawdy) z zawiłymi pytaniami i pragnieniem doświadczenia Boskiej mądrości. Było tam wyjaśnione, że królowa z Saby stanowi typ na jednostki poszukujące Prawdy, które były poświęcone lub miały się poświęcić po 1954 roku, i że jeśli te jednostki pozostały wierne, to otrzymałyby wieczne dziedzictwo „w nowej ziemi” i najwyższe stanowisko wśród wiernych restytucjonistów.

(39) W ten sposób pełniejsza odpowiedź na stosowne pytania i prośby zaczęła być udzielana pokazując, że Poświęceni Obozowcy Epifanii będą mieli specjalne wieczne dziedzictwo w ziemskiej fazie Królestwa (w. 7). W dalszym ciągu odpowiedź była dawana w takich artykułach jak: Quasi-wybrani (włączając antytyp połowy pokolenia Manasesa z dziedzictwem, po zachodniej stronie Jordanu (P '55, 20-23; Ter. Pr. '57, 1); w pytaniach na temat Poświęconych Obozowców Epifanii (P '55, 41-44); na temat potomków antytypowej Ketury (P '58, 3-8); w Psalmie 121 (włączając pagórek Ofel, Ter. Pr. '71, str. 66-72); o Netynejczykach (Ter. Pr. '72, str. 32-38) itd. Będzie ona w dalszym ciągu udzielana, jak na przykład w tym artykule i — jeśli Pan pozwoli — w przyszłych pismach.

(40) W wyniku zamknięcia wezwania do klasy Młodocianych Godnych jesienią 1954 roku i z powodu pytań i prośb stawianych wówczas przez antytypowe córki Salfaada, a także z powodu udzielenia przez naszego Pana wyżej wymienionej pełniejszej odpowiedzi w Teraźniejszej Prawdzie, poczynając w maju

1954 roku, wielu z tych pokornych i poważnych poszukiwaczy Prawdy poświęciło się stając się w ten sposób Poświęconymi Obozowcami Epifanicznymi i oświeconymi Epifanią. Niemalą liczbą spośród nich przysłała do Prawdy epifanicznej, a o wiele więcej jeszcze to uczyni. Te jednostki oświecone Epifanią i bracia z Prawdy epifanicznej radują się bardzo, że wzięli „stokrotnie teraz w tym czasie” (Mar. 10:30) cudowne obecne błogosławieństwa i perspektywę ostatecznego uzyskania dziedzictwa wiecznego Królestwa na ziemi w klasie, która otrzyma najwyższe stanowisko spośród wiernych restytucjonistów — stanowisko Poświęconych Obozowców Epifanii.

(41) Wielu innych, którzy poświęcili się w Epifanii po 1954 roku, chociaż w licznych przypadkach przynajmniej w pewnej mierze uznawali, że ich symboliczni ojcowie umarli w odniesieniu do ważnych rysów Prawdy i chociaż w pewnej mierze wypytywali się o ich dziedzictwo wiecznego Królestwa i prosili o nie, to niemniej jednak pozostawali w grupach Prawdy oraz w Babilonie i na zewnątrz Babilonu bez zycziwego rozważenia lub przyjęcia jakiegokolwiek Prawdy epifanicznej. Tacy tracą wielkie błogosławieństwo i sposobność wzrostu w łasce i wiedzy a przez to także uzyskanie wybitnego miejsca między Poświęconymi Obozowcami Epifanii. Nie zostali oni zaliczeni do córek antytypowego Salfaada, ale włączeni do innych rodzin antytypowego Galaada, jak to zobaczymy.

DZIEDZICTWO PO ZACHODNIEJ STRONIE JORDANU

(42) Dowód podany tutaj zupełnie wystarcza, nawet bez żadnego z uprzednich rozważań, aby udowodnić, że zgodnie z Pismem Świętym córki Salfaada nie mogą stanowić typu na Młodocianych Godnych. One są typem innej klasy, tych, którzy zostali Duchem oświeceni, ale nie zostali spłodzeni z Ducha, którzy, jak już wykazano, są pewnymi aktualnymi lub ostatecznie poświęconymi jednostkami okresu Epifanii po 1954 roku — Poświęconymi Obozowcami Epifanii. Bo chociaż córki Salfaada wyrosły na puszczy (symbolizującej tutaj Paruzję i Epifanię w ich szerszym znaczeniu, jako czas ucisku, który trwa „aż do końca anarchii i ucisku Jakuba” — E 4, 53), to jednak swego dziedzictwa nie otrzymały po WSCHODNIEJ stronie rzeki Jordan, ale po ZACHODNIEJ stronie, w ziemi chananejkiej. Ten ważny fakt należy zapamiętać.

(43) Brat Johnson, jak właśnie wykazano na początku tej rozprawy, wytłumaczył na podstawie Pisma Świętego (zobacz na przykład E 4, 450-451; E 12, 517; E 15, 528 por. z P '60, 45; Ter. Pr. '60, str. 10, par. 42), że Maluczkie Stadko (Ruben, pierworodny), Wielka Kompania (Gad) i Godni (symbolizowani w połowie pokolenia Manasesa osiedlonego na *wschód* od Jordanu) mają swoje ostateczne wieczne dziedzictwo w *niebieskiej sferze* (4 Moj. 32:1-42; 34:14, 15; Joz. 1:12-15; 13: 15-32). Ale Bóg zarządził, aby ziemia Chananejska położona na zachód od Jordanu (4 Moj. 34:2-12) była dana „w dziedzictwo losom [drugim] synom Izraelskim”, dziewięciu pokoleniom i połowie pokolenia, które są typem lojalnych restytucjonistów, którzy będą mieli swoje wieczne dziedzictwo na ziemi. I córki Salfaada otrzymały tam swoje dziedzictwo, to jest po *zachodniej* stronie Jordanu, symbolizując w ten sposób, że ci ostateczni lojalni Poświęceni Obozowcy Epifanii będą mieli swoje wieczne dziedzictwo *na ziemi* (4 Moj. 27:1, 7; 34:13; 36:2).

(44) Po wymienieniu dwóch i połowy pokolenia, które otrzymały swoje dziedzictwo na wschód od Jordanu, brat Johnson stwierdził (E 4, 451): „Druga połowa pokolenia Manasesa i dziewięć pokoleń Izraelskich, stojących za dziesięć pokoleń, przedstawiają całą klasę restytucyjną”. A więc córki Salfaada, otrzymując swoje dziedzictwo w połowie pokolenia Manasesa po *zachodniej* stronie Jordanu, stanowią typ pewnych ostatecznie wiernych lojalnych Poświęconych Obozowców Epifanii, którzy są przedtysiącletnim nasieniem Abrahama, otrzymujących swoje ziemskie dziedzictwo z restytucjonistami, a nie dziedzictwo na duchowym poziomie z Godnymi.

DZIESIĘĆ SZNURÓW MANASESA NA ZACHÓD OD JORDANU

(45) Bóg, po przekroczeniu przez Izraelitów Jordanu, za pośrednictwem Jozuego i Eleazara (Joz. 14:1) w rzeczywistości dał im na podstawie losu ich dziedzictwo w ziemi Chananejskiej. „I przypadło sznurów na Manasesa dziesięć, *oprócz* [w dodatku do] ziemi Galaad i Basan, które były za [po *wschodniej* stronie] Jordanem. Albowiem córki Manasesowe [córki Salfaada, typ na pewnych ostatecznie lojalnych Poświęconych Obozowców Epifanii, jak już wyjaśniono] otrzymały dziedzictwo między syny jego [między tymi po *zachodniej* stronie Jordanu, którzy są typem

na drugich ostatecznie lojalnych Poświęconych Obozowców Epifanii], a ziemia Galaad [po *wschodniej* stronie Jordanu] dostała się drugim synom Manasesowym [tym po *wschodniej* stronie Jordanu, którzy są typem na Godnych]” (Joz. 17:1, 5, 6; 4 Moj. 32:33-42; 5 Moj. 3:12-20; zobacz P '68, 58-59).

RODZINY GALAADA - TYP I ANTYTYP

(46) Dziesięć wspomnianych sznurów, dla wszystkich rodzin Manasesa, które miały swoje dziedzictwo po *zachodniej* stronie Jordanu, przypadło dziesięciu rodzinom sześciu synów Galaada: Abiezer, Helek, Esryjel, Sychem, Semida i Hefer (4 Moj. 26:30-32; Jozue 17:2). Nie jest powiedziane jakie były proporcjonalne rozmiary tych wylosowanych ziem lub ile każda rodzina otrzymała. Ale my wiemy, że tam był właściwy, sprawiedliwy podział, proporcjonalny do liczby osób (4 Moj. 26:53-56) i że córki Salfaada otrzymały spory udział w losie Hefera (Joz. 17:3-6). Zauważmy, że rodziny sześciu synów *męża* Galaada (syna Machira) nie miało dziedzictwa w ziemi Galaad (5 Moj. 3:13-15; Joz. 17:1, 6), która, jak pokazano w pierwszej części tej rozprawy, była po *wschodniej* stronie Jordanu, ale w ziemi Chanaan, leżącej na *zachód* od Jordanu (4 Moj. 26:30-34; Joz. 17:2-6).

(47) Galaad (*mnóstwo świadectwa*) zdaje się być typem na tę całą część klasy restytucyjnej składającej się z Poświęconych Obozowców Epifanii, a liczba *dziesięć* antytypowych *dziesięciu* części całego dziedzictwa tej klasy oznacza doskonałość natur niższych niż Boska. Sześciu synów Galaada, i ich rodziny, przedstawia sześć ogólnych grup tych poświęconych, którzy ostatecznie będą w wymienionej klasie, wszyscy w związku z otrzymaniem swego dziedzictwa, widocznie zgodnie z ich kontynentalnymi strefami, w których się rozwijali, jak następuje: Azja, Afryka, Ameryka Południowa, Australia, Europa i Ameryka Północna (Abiezer lub Jezer, *on — ojciec — pomaga*; Helek, *los*; Esryjel, *Bóg związuje*; Sychem, *ramię*; Semida, *on zna moje imię*; Hefer, *zawstydzienie*).

(48) Antytypowe rodziny pierwszych pięciu uprzednio wymienionych synów Galaada, otrzymujące swoje dziedzictwo wiecznego Królestwa, będą się składać z tych ostatecznie lojalnych poświęcających się w Epifanii po 1954 roku Poświęconych Obozowców Epifanicznych: (a) którzy w wielu przypadkach zostali oświeceni Epifanią i niektórzy z nich

przyszli do Prawdy Epifanii, a którzy jednakże nie mieli symbolicznych ojców tracących Prawdę przynajmniej w jakimś ważnym zarysie, lub nie rozpoznali takiego odchylenia i (b) którzy nie zostali oświeceni Epifanią, w grupach Prawdy oraz wewnątrz i nazewnątrz Babilonu. Dlatego tych pięć rodzin Galaada składa się z ostatecznie Poświęconych Obozowców Epifanii za wyjątkiem tych, którzy są pokazani w potomkach Hefera.

(49) W skończonym obrazie pięć antytypowych córek Salfaada ze wszystkich krajów występuje w pięciu podziałach we wzrastającej skali, widocznie zgodnie ze swoim rozwojem na podobieństwo Chrystusa, począwszy od tych, którzy posiadają najniższy stopień podobieństwa Chrystusowego aż do tych, którzy są najbardziej Chrystusowi (Machla, *słaba* lub *tańcząca*; Noa, *wędrująca*; Hegla, *kuropatwa*; Melcha, *królowa*; Tera, *rozkosz*). Wszyscy obozownicy powinni poważnie starać się o coraz większy rozwój podobieństwa Chrystusowego, aż stopniowo uzyskają najwyższy rozwój stając się tymi, którzy są szczególną rozkoszą Jehowy.

(50) Niektórzy z nich wypadną z klasy Poświęconych Obozowców Epifanii do ogólnej klasy restytucyjnej z powodu braku dostatecznego rozwoju i posiadania nieprzyjemnych cech charakteru, a także nie walczenia z nimi dość stanowczo. Zwycięstwo wymaga wierności w wypełnianiu ślubów poświęcenia. Bóg będzie sądził każdą jednostkę na podstawie serca — rozwoju podobieństwa Chrystusowego — oraz według tego jak posiadaną ignorancję, słabości Adamowe i inne przeciwności obstępujące (F 743-812), on lub ona, usiłowali wytrwale zwyciężać, a także w jakim stopniu grzeszyli rozmyślnie przeciwko posiadanemu światłu.

(51) Bardziej wybitni wodzowie spośród Poświęconych Obozowców Epifanii, szczególnie ci, którzy są oświeceni Epifanią i którzy są w Prawdzie Epifanii, zwracają uwagę Jezusa, jako Boskiego wykonawcy, i innych wodzów nominalnego i prawdziwego ludu Bożego na Jehowę, który przez Swoje Słowo poleca naszemu Panu Jezusowi, aby córkom antytypowego Salfaada jako części przedtysiącletniego nasienia udzielił obiecanego specjalnego dziedzictwa (4 Moj. 36:1, 2). Dobrzy wodzowie spośród Poświęconych Obozowców Epifanii, jako podpasterze są całkowicie, w miłości chrześcijańskiej, bardzo zainteresowani tymi owcami Pańskimi i ich bojem chrześcijańskim oraz obiecanym dziedzictwem, ażeby ci bracia

przez zawarcie symbolicznego małżeństwa, jedności, z próbnie usprawiedliwionymi lub nieusprawiedliwionymi, szczególnie w ich samolubnych i światowych dążeniach, ambicjach, naukach i praktykach nie utracili swego prawa do obiecanego im specjalnego dziedzictwa, jako Poświęconym Obozowcom Epifanii i nie wypadli z powrotem do ogólnej klasy restytucyjnej (w. 3, 4). Podobnie jak Ezaw sprzedałby swoje cenne pierworodztwo za miskę soczewicy (1 Moj. 25:31-34; Żyd. 12:16, 17; P '61, 40—41).

(52) Nasz Pan wydał tym wodzom odpowiednie polecenie dotyczące tych Jego owiec (w. 5). Bóg za pośrednictwem naszego Pana Jezusa zawsze upominał wszystkich ze Swego poświęconego ludu, aby starali się coraz bardziej napełniać Jego Świętym Duchem (Efez. 5:18), aby zdobyli i utrzymali możliwie najwyższe podobieństwo Chrystusowe. Tutaj antytypowym córkom Salfaada udziela specjalnego upomnienia (które powinno być przyjęte do serca przez wszystkich innych antytypowych Manasesytów), aby, w symbolicznym małżeństwie, byli w zupełnej jedności w Panu (w. 6) tylko z tymi, którzy są tacy sami jak oni, bo wtedy otrzymają i na wieki zachowają a także korzystać będą z owoców wiecznego drogocennego dziedzictwa, jako oświecone Duchem, poświęcone nie splądzone jednostki (w. 5-9). Wierni spośród Poświęconych Obozowców Epifanii są staranni w posłusznym wypełnianiu tego napomnienia (w. 10-12).

(53) Napominamy wszystek poświęcony lud Boży, włączając i tych, którzy poświęcili się w Epifanii po 1954 roku, słowami Przyp. 3:5, 6: „Ufaj w PANU ze wszystkiego serca twego, a na rozumie twoim nie polegaj. We wszystkich drogach twoich znaj go, a on prostować będzie ścieżki twoje”. Wszyscy uczynmy — wszyscy, którzy wyrzekli się własnej woli a przyjęli i radują się w Boskiej woli — zdecydowany i stały wysiłek w rozwijaniu i zachowaniu podobieństwa Chrystusowego, abyśmy zapewнили sobie uśmiech Boskiej łaski i radość z powodu jedności z Nim i postępowania według Jego upodobania.

(54) Wszyscy pokornie i pilnie studiujemy Słowo Boże i podtrzymujemy i naśladujemy tylko tych nauczycieli, którzy nie stracili Prawdy Paruzyjnej i Epifanicznej i podtrzymujemy tylko te nauki, które są zgodne z Pismem Świętym, rozumem i faktami (1 Tes. 5:21). To nas zachowa przed popadnięciem w szatańskie złudzenia, które przejawiają się w cielesnych

pragnieniach, pysze, samowyzwyszeniu (1 Jana 2:16) i są niebiblijnymi, nierozumnymi i niefaktycznymi — „baśniami”.

(55) „Światłości [Prawdy] nasiano sprawiedliwemu, a radości [z posiadanej Prawdy] tym, którzy są uprzejmego serca” (Ps. 97:11). Niech Epifanią oświeceni Poświęceni Obozowcy Epifanii radują się coraz bardziej w rozwijającej się Prawdzie, jako pokarmie udzielanym w czasie właściwym dla ich oświecenia i wzmocnienia. Niech wyciągają ręce swoje w służbie „szczerymi będąc w miłości (w Biblii angielskiej: „Opowiadając prawdę w miłości”, Efez. 4:15), aby pomagać swoim braciom, którzy nie są oświeceni Epifanią, aby i oni mogli wzrastać w łasce i wiedzy i zostać oświeconymi Epifanią, radując się w ten sposób bardziej ze swojej „stokrotnej nagrody” i swoich perspektyw dotyczących prawdziwego Królestwa. Niech wszystkich lojalny lud Boży „bojuje o wiarę raz świętym podaną” (Judy 3) „ku chwale Bożej” (1 Kor. 10:31) i w celu błogosławienia wszystkich, którzy „łakną i pragną sprawiedliwości” (Mat. 5:6).

PYTANIA BEREŃSKIE

(1) Co omówimy w tym artykule? Z jakiego punktu widzenia? W czym pokolenie Manasesa było wyjątkowym?

(2) O czym wspomina Mojżesz w 5 Moj. 2-3:27? Co to przedstawia w antytypie?

(3) Co jest z tym typowym układem związane, chociaż różne od niego? Jak w tym drugim typowym układzie są przedstawione trzy wybrane klasy wieku Ewangelii? Kiedy Godni otrzymają swoje duchowe dziedzictwo? Jak mamy traktować ten typowy układ?

(4) Na kogo są typem 2 ½ pokolenia, osiedlone po wschodniej stronie Jordanu? Co do nich ostatecznie należało? Po dokonaniu czego? Jaki jest antytyp tego?

(5) Antytypowo, na początku wieku Ewangelii, do czego lud Boży był nawoływany? Zgodnie z czym? Jak lud Boży nie miał postępować wobec cielesnych Izraelitów? Jaki typ na to wskazuje? Jak wobec sfery rzymskiej autokracji? Jaki typ na to wskazuje? Jak wobec sfery klerikalizmu wśród duchowieństwa protestanckiego? Jaki typ na to wskazuje?

(6) Jak lud Boży miał postępować w przypadku szatana? Wskaż typ. Czego on jest władcą? Wskaż typ. Czego typem jest jego ziemia? Co Bóg obiecał w związku z tą ziemią? Co nie powinien czynić Jego lud? Wskaż typ. Co podczas wieku Ewangelii wrogowie Prawdy i jej ducha zawsze czynili? Wskaż typ. Udowodnij.

(7) Kogo i gdzie na początku wieku Ewangelii wysłał nasz Pan? A tym samym do kogo? W jaki sposób? Wskaż typ. Czego oni w rezultacie dokonali? Jak? Wskaż typ. Jak jest dowiedzione? Jakie dali zapewnienie? Wskaż typ. Dokąd będą tak postępować? Wskaż typ.

(8) Jaka była reakcja szatana? Dlaczego? Do czego go przygotowała? Wskaż typ. Co Bóg obiecał? Do czego zachęcał Swój lud? Wskaż typ.

(9) Co czynił szatan? Gdzie i kiedy? Wskaż typ. Co czynił Bóg w każdym konflikcie? Wskaż typ. Z jakim rezultatem? Wskaż typ. Jak to jest udowodnione?

(10) Co w rezultacie czynił lojalny lud Boży? Wskaż typ. Jakie były warunki w sferze działalności szatana? Co Bóg uczynił? Wskaż typ. Co Bóg nakazał Swemu ludowi? Wskaż typ. Stosownie do tego czego nie miał czynić? Wskaż typ.

(11) W czym wierny lud Boży zwyciężył szatana? W czym jeszcze? Szczególnie w czym? Wskaż typ. Gdzie jest wytłumaczony?

(12) Czego dokonuje Mojżesz w wierszach od 8 do 11? W wierszu 8? W wierszu 10? Dlaczego? Co ten cały kraj przedstawia? Na co położony jest nacisk? Co stanowi typ zarodkowego Królestwa? Królestwa w chwale? Które góry są wyższe? Jak to jest potwierdzone?

(13) Dokonanie czego Bóg umożliwił klasie Chrystusowej? Wskaż typ. Z czego radowała się klasa Chrystusowa? Kiedy? Od kiedy? Wskaż typ. Do kiedy radowała się klasa Chrystusowa? W czym? Wskaż typ. Jaki mieli przywilej? Jako co? Wskaż typ. Co jeszcze mogli uczynić? Jak? Wskaż typ. Jak są nazwani członkowie Maluczkiego Stada? Jak to jest potwierdzone?

(14) Co jest prawdą o perspektywnych członkach Wielkiej Kompanii? Młodocienych Godnych? Co lojalny lud Boży zwyciężył? Wskaż typ. Co jeszcze zwyciężył? Wskaż typ. Co lud Boży obalił? Wskaż typ. Łącznie z czym obalił? Wskaż typ. I co nawet obalił? Wskaż typ. Jakimi one były? Wskaż typ.

(15) Przeglądu czego dokonują wiersze od 12 do 20? Dla kogo Jezus jako Boski wykonawca podejmował ustalenia? Dla jakich dwóch klas? Wskaż typ. Ażeby co mieli? Z czego? Kiedy to miało miejsce? Wskaż typ. W jakich czasach? Wskaż typ. Do jakiego momentu i łącznie z czym? Wskaż typ. Czego te dwie klasy dokonały? Kiedy pozostała część została zdobyta? Wskaż typ. Łącznie z czym? Wskaż typ. Co jeszcze zdobyły? Wskaż typ. Komu były dane? Wskaż typ. Tak więc czym się stali? Która grupa spośród Młodocienych Godnych była mniej faworyzowana? Wskaż typ. Co oni zdobyli? Wskaż typ. Łącznie z czym? Wskaż typ. Co jeszcze zdobyli? Wskaż typ. Jak traktowali swoje zdobycze? Wskaż typ. Co Pan uczynił? Wskaż typ.

(16) Czego Jezus udzielał podczas wieku Ewangelii? Komu? Wskaż typ. Od kogo począwszy? Wskaż typ. Na kim skończywszy? Wskaż typ. Z czym ten zakres Prawdy graniczy? Wskaż typ. W czym pomagając im się odseparować? Wskaż typ. I czego jeszcze? Wskaż typ. W jakich warunkach? Wskaż typ. Aż dokąd? Wskaż typ. W związku z czym? Wskaż typ.

(17) O czym mówią wiersze od 18 do 20? Do czego się one w antytypie odnoszą? Jak to jest dowiedzione? Do czego w typie odnoszą się wiersze 21 i 22? W antytypie? Jak to jest dowiedzione?

(18) Co jeszcze można znaleźć w Piśmie Świętym o potomkach Manasesa? Wśród tych potomków kto zajmuje poczesne miejsce? Gdzie opisane? Kto miał znaczny udział w antytypowym znaczeniu?

(19) Co przedstawiliśmy w P '56, str. 75-80?

(20) Co najpierw podkreśliliśmy w naszym artykule zbijającym? Z czym to nauczanie jest sprzeczne?

(21) Jakie dwa fałszywe poglądy zbiliśmy? Od czego one się bardzo różnią? Gdzie są dowody?

(22) Na co zwracamy także uwagę? Co powinniśmy dostrzegać w odniesieniu do antytypowych układów? Co twierdzi ten sekciarski błędzielnik? W jakim okresie umieszcza antytypy trzech pozostałych córek? Tym sposobem czego dokonał? Gdzie jest więcej stosownych szczegółów zbitcia jego zastosowania typu?

(23) W jakim celu stosowne błędy zostały zbite? Co stwierdziliśmy? Między innymi z jakiego powodu obecnie przedstawiamy typ i antytyp Salfaada? Co pokazują Dz. Ap. 20:30? Jaki jest cel tej Prawdy?

(24) Na co Tytus 1:3 zwraca uwagę? Jaki jest pierwszy przykład? Jak udowodniony? Jaki jest drugi przykład? Jak potwierdzony? Jaki jest trzeci przykład? Piąty? Co można powiedzieć o stosownym twierdzeniu w F? Co brat Russell zrobił w odniesieniu do poświęconych nie spłodzonych z Ducha? Czego jednak nie dokonano? Jaki jest szósty przykład? Jaka jest pierwsza z tych Prawd? Druga? Trzecia? Co br. Johnson dopuszczał? Jak wykazał? Jaka jest czwarta z tych Prawd? Gdzie przedstawiona? Piąta? Gdzie przedstawiona? Szósta? Gdzie przedstawiona? Siódma? Jaki jest siódmy przykład? Jak potwierdzony? Co nastąpi we właściwym czasie? Jak dowiedzione?

(25) Co w końcu zostało objawione świętym? Jako co? Kiedy? Jak to jest udowodnione? Co podobnie miało miejsce w odniesieniu do Młodocianych Godnych? Szczególnie kiedy? Dlaczego? Co również miało miejsce w odniesieniu do Poświęconych Obozowców Epifanii? W jakim celu? Jak te sprawy powinny na nas wpłynąć?

(26) Co uczynił br. Johnson? Kiedy? Włączając kogo? Co napisał o Salfaadzie? Co to imię znaczy? Jakie jest jego antytypowe znaczenie? Ile denominacji w pewnym stopniu uprawia kongregacjonalizm? Które? Wskaż typ w każdym przypadku.

(27) W związku z tym w co wierzymy? Po czym to wyjaśnienie zostało nam udzielone? Na co zacytowane teksty Pisma Świętego wskazują? Co nie było na czasie za życia br. Johnsona? Dlaczego nie?

(28) Za co nie powinno się ganić br. Russella? Dlaczego nie? Podobnie za co nie powinno się ganić br. Johnsona? Dlaczego nie? Czego on nie zidentyfikował? W czym nam pomogło zastosowanie przez niego pięciu córek Salfaada do oświeconych Duchem, nie spłodzonych z Ducha, poświęconych jednostek? Co zrozumiemy z tego co nastąpi? W tym układzie na kogo one stanowią typ?

(29) Czym wielu błogosławiło innych przy końcu wieku? W jakich okresach? Czego ci służy Boży dokonali? Co przez to wypełnili? Gdzie to jest potwierdzone? Z czym nie powinno się takiego poświęcenia mieszać? Do czego wprowadzało pełne poświęcenie? Kiedy? Do czego dodatkowo? Kiedy?

(30) Kto znajduje się wśród tych sług Bożych? Czego ci, stanowiący Salfaada, dokonali? Wskaż typ. Co po tym się z nimi stało? Wskaż typ. Z jakiego powodu utracili Prawdę? W co jednakże nie byli zamieszani? Wskaż typ. Powodem czego byli tacy słudzy tracący Prawdę? Wskaż typ.

(31) Kto jest zaliczony do tych sług, którzy utracili Prawdę? Jakie były różnice w takiej utracie Prawdy? Co jeszcze liczni z nich w konsekwencji utracili? Z jakim rezultatem dla innych z nich? Jak to jest dowiedzione? Z jakim rezultatem dla jeszcze innych sług? Co pokazuje Mat. 23:33?

(32) Co uczyniły córki antytypowego Salfaada, lub co uczynią? Co wydarzyło się jesienią 1954 r.? Co po tej dacie jest niemożliwym? Czym nie mogą stać się poświęcający się po 1954 r.? Czym mogą? Przez co? Czy oni stanowią przedtysiącletnie nasienie Abrahama? Jak to jest dowiedzione? Gdzie mają nadzieję żyć wiecznie? Co figuralni ojcowie utracili jesienią 1954 r.? Co jednak mogą zrobić?

(33) Co uczyniły córki antytypowego Salfaada? Kiedy? Podaj typ. Co one wyraziły? Wskaż typ. W konsekwencji co one uczyniły? Wskaż typ. W niektórych przypadkach w co były uwikłane? Co one jeszcze uczyniły? Po czym?

(34) Ile znaków rozpoznawczych mają antytypowe córki Salfaada? Jaki jest pierwszy? Dlaczego? Jaki jest dowód? Jaki jest drugi znak rozpoznawczy? Trzeci? Czwarty? Piąty?

(35) Co niektórzy z tej klasy uczynili? Kiedy? Jakimi dwoma sposobami? Co badały te jednostki?

(36) Jaka była odpowiedź Jehowy? Jak udzielona? Gdzie przedstawiona? Gdy to zostało napisane jak br. Russell rozumiał i nauczał? Gdzie? Co on później zrozumiał? Jak to jest dowiedzione? Jak długo trwał ten okres antytypowego pytania i odpowiedzi?

(37) Co się potem zaczęło? W jakim okresie? Pomiędzy kim? Po czym? Jak dowiedzione? Kiedy kontynuowane? Gdzie przedstawione? Co jeszcze wówczas nie zostało udzielone? Co było kontynuowane i co będzie wzrastająco kontynuowane? Szczególnie przez kogo? Przynajmniej dokąd?

(38) Co było przedstawione w majowej PT z 1954 r.? Co w niej było wyjaśnione? Co otrzymają wierni z tej klasy?

(39) Co w ten sposób zaczęło być udzielane? Co ona pokazała? Wskaż typ. Gdzie dalej była dawana? Co będzie kontynuowane?

(40) Co wielu, spośród córek antytypowego Salfaada, uczyniło? W wyniku czego? Czym się stając w ten sposób? Co jeszcze nie miała liczba z nich uczyniła? Z jakim wynikiem w stosunku do obu grup? Na co Mar. 10:30 wskazuje?

(41) Co uczyniło wielu innych poświęconych w Epifanii po 1954 roku? Pomimo czego? Co oni tracą? Do kogo nie zostali zaliczeni? Gdzie są włączeni?

(42) Na co dowód podany tutaj wystarcza? Nawet bez czego? Na kogo nie mogą stanowić typu córki antytypowego Salfaada? Na kogo one są typem? Gdzie one wyrosły? Co puszcza przedstawia? Jak długo będzie trwał ucisk? Gdzie córki Salfaada nie otrzymały swego dziedzictwa? Gdzie otrzymały? Co tu należy zapamiętać?

(43) Co zostało już wyjaśnione? Gdzie? Jaki w każdym przypadku jest typ? Co zacytowane teksty Pisma Świętego pokazują? Gdzie leżała ziemia Chananejska? Podaj dowód. Według Boskiego zarządzenia komu miała być dana? Kogo przedstawiają dzieci Izraela? Gdzie będzie ich wieczne dziedzictwo? Gdzie córki Salfaada otrzymały swoje dziedzictwo? Co to symbolizuje? Jak to jest udowodnione?

(44) Co br. Johnson stwierdził w E 4, str. 451? Po wymienieniu czego? Gdzie córki Salfaada otrzymały swoje dziedzictwo? Kogo więc one przedstawiają? Do kogo ci poświęceni należą? Z kim otrzymają swoje dziedzictwo? Z kim nie otrzymają?

(45) Co uczynił Bóg po przekroczeniu przez Izraelitów Jordanu? Za pośrednictwem kogo? Jak to jest dowiedzione? Co otrzymał Manases? W dodatku do czego? Gdzie te ziemie leżały? Dlaczego je otrzymał? Na kogo są typem te córki? Synowie? „Drudzy synowie Manasesowi”? Co oni posiadali? Gdzie te ziemie były położone? Jak to jest udowodnione?

(46) Dla kogo przypało dziesięć sznurów? Wymień sześciu synów Galaada. Jak to jest dowiedzione? Co nie jest powiedziane? O czym jednak wiemy? Jak to jest dowiedzione? Co powinniśmy tutaj zauważyć? Jak jest udowodnione?

(47) Na kogo typem jest Galaad? Co przedstawia liczba dziesięć w dziesięciu losach jego dziedzictwa? Kogo reprezentuje sześciu synów Galaada i ich rodziny? W związku z czym? Zgodnie z czym? Jakie sfery są wymienione? Jak to jest udowodnione?

(48) Jakie dwie grupy będą stanowić antytypowe rodziny pierwszych pięciu wymienionych synów Galaada? W czym? Z kogo się składają? Z jakim wyjątkiem?

(49) W ilu podziałach występują wszystkie córki antytypowego Salfaada? W jakim obrazie? Zgodnie z czym? Od kogo począwszy? Na kim kończąc? Wy-

mień typy poszczególnych przypadków. Co wszyscy Obozowcy powinni czynić?

(50) Dlaczego niektórzy wypadną z klasy Poświęconych Obozowców Epifanii? Z jakim rezultatem? Co jest wymagane, aby zwyciężyć? Jak Bóg będzie każdego sądził? Włączając co?

(51) Co czynią wybitniejsi wodzowie spośród Poświęconych Obozowców Epifanii? Którzy szczególnie? Jaki jest typ? Kim są dobrzy wodzowie spośród nich bardzo zainteresowani? Czego dotyczy ich zainteresowanie? Szczególnie czego? Z jakim wynikiem? Jaki jest typ? Co uczyniliby podobnie jak Ezaw? Jak to jest dowiedzione?

(52) Z czym nasz Pan zwrócił się do tych wodzów? Czego dotyczyło? Jaki jest typ? Jakiego napomnienia Bóg zawsze udzielał przez Chrystusa? Jak to jest dowiedzione? Czego On tutaj udziela? Kto powinien to przyjąć do serca? Jaki jest typ? Dlaczego? Jaki jest typ? Co jest cechą wiernych spośród nich? Jaki jest typ?

(53) Jakimi słowami są wszyscy napominani? Jaki ciągły i zdecydowany wysiłek powinniśmy wszyscy uczynić? Dlaczego?

(54) Jaki stosowny wysiłek powinniśmy uczynić? Jak to jest dowiedzione? Przed czym to nas zachowa? Jak przejawiają się w nas zwodzenia szatana? Jak to jest dowiedzione?

(55) Na co wskazują stosowne cytaty Pisma Świętego?

CHRYSZTUS: JEGO OKUP

(ciąg dalszy z numeru 298)

Dlaczego? Ponieważ to drzewo żywota [Chrystus, którego skuteczność jest w cenie okupu] będzie dostarczało swoje owoce, owoc dwanaście miesięcy roku, cały czas Tysiąclecia, dla rodzaju ludzkiego, aż posłuszni będą udoskonaleni (Obj. 22:1-3).

Niektórzy nauczają, że ceną okupu są cierpienia Jezusa, a nie On Sam. To nie może być prawdziwe z wielu względów: (1) Fakty Pisma Świętego uczą, że Jezus musiał być umarłym zanim Jego prawo do ludzkiego życia i jego odpowiednie prawa życiowe i On Sam, jako ludzka istota mogło być dostępne, jako cena nabywca do użytku w transakcji kupna. Jak długo On żył, tak długo cena kupna nie była w stanie nadającym się do aktu kupna, ponieważ Jego życie było wówczas Mu potrzebne do Jego własnej egzystencji, jako ludzkiej istoty. Dopiero przez Swoją całkowitą śmierć On ofiarował kompletnie odpowiednią cenę. Przeto, gdy powstał od umarłych jako Boska istota a nie ludzka, jak przedtem, „umartwiony ciałem, ale ożywiony duchem, nie w ciełe, to Jego wszystko co ludzkie było w takim stanie, że mogło być udostępnione dla aktu kupna, ponieważ nie było Mu już dłu-

żej potrzebne, na ile to odnosiło się do Jego własnej osobistej egzystencji. Jezus, kładąc najpierw kompletnie na śmierć Swoje wszystko, co ludzkie, tak aby mógł to mieć w dyspozycji w celu kupna świata, był podobny do człowieka pragnącego kupić dom, który musi najpierw rozporządzać pieniędzmi za które kupno może być dokonane, zanim ono może nastąpić. Następnie, rozporządzając gotówką może przystąpić do kupna domu. (2) Nie tylko fakty Pisma Świętego, lecz także ustępy Pisma Świętego uczą tego. Potem, gdy Jezus umarł, stanowiąc antytyp kompletnego ofiarowania cielca przez Aarona, wstąpił do nieba ze Swoją zasługą, jako antytyp Aarona wchodzącego do świątyni najświętszej z krwią cielca. Jak Aaron typowo dokonał zadośćuczynienia sprawiedliwości przez pokropienie krwią cielca na typowej ubłagalni — przedstawiającej Boską sprawiedliwość — w typowej świątyni najświętszej, przedstawiającej niebo, tak reprezentowany przez niego Jezus w niebie przez Swoją cenę okupu wykupił nas od Boskiej sprawiedliwości z Adamowego zadłużenia i bankructwa (Żyd. 9:24; 2:17; 1 Jana 2:1, 2). Ponieważ Jezus w ten sposób staje się w niebie, nie na Kalwarii,

naszą sprawiedliwością — prawością — przed Bogiem (Rzym. 10:4; 1 Kor. 1:30), dlatego jest przedstawiony, jako nasza ubłagalnia, nie ubłaganie, jak niewłaściwie przekłada to A. V. w liście do Rzym. 3:25. Tak więc kupno jest dokonane w niebie po śmierci Jezusa, co dowodzi, że błędem jest mniemanie niektórych osób jakoby cierpienia Jezusa dokonały kupna. Niezrozumienie przez nich okupu, jako odpowiedniej ceny złożonej kompletnie na Kalwarii i przez to udostępnionej w celu aktualnego kupna sprawia, że ich umysły są otwarte dla błędu, iż umieranie Chrystusa było aktem Jego kupowania nas rzekomo w sposób figuralny.

Sprawdziwszy biblijność poglądu o okupie, jako odpowiedniej cenie i niebiblijność doktryn przeciwnych, których nieokreśloność jest pewnym dowodem ich błędności, pragniemy obecnie wykazać, jak ta doktryna obala upowszechniony rodzaj poglądów uniwersalizmu. Twierdzi on, że Adam reprezentował cały rodzaj ludzki na próbie i że w jego upadku wszyscy upadli. Twierdzi dalej, że Jezus w Swojej próbie reprezentował cały rodzaj ludzki i że w Jego zwycięstwie wszyscy zwyciężyli i dlatego muszą ostatecznie otrzymać wieczne życie. Ten pogląd jest całkowicie niebiblijny. Pismo Święte uczy, że doskonały (1 Moj. 1:26, 27, 31) Adam z prawem do ludzkiego życia i jego prawami życiowymi (Żyd. 2:8—8), był postawiony na próbie do życia (1 Moj. 2:15—17; Rzym. 5:16, 18) na podstawie przymierza z Bogiem (Oz. 6:7; literalnie, „Ale oni jak Adam [tak na marginesie i w R. V], przestąpili przymierze”). Nigdzie Biblia nie mówi lub zawiera myśli, że on nas reprezentował w próbie zakończonej śmiercią. Biblia uczy, że my byliśmy w nim — w jego biodrach — gdy on był na próbie i dlatego jego wyrok i jego skutki zstąpiły na nas pośrednio, to jest dziedzicznie a nie bezpośrednio, to jest w reprezentacji, która wymagałaby, abyśmy byli objęci wyrokiem wraz z nim, podczas gdy my otrzymujemy jego wyrok jedynie

przez dziedziczenie (Rzym. 5:12—19; 1 Kor. 15:21, 22). Biblia nigdzie nie mówi lub zawiera myśli, że my byliśmy w jakimś sensie w Nim na próbie, ponieważ On wyszedł zwycięsko z próby dla Siebie jedynie, jako *nowe stworzenie* (Żyd. 2:18; 4:15; 5:7—9) w tym samym czasie, gdy składał Swoją ludzkość, jako odpowiednią cenę za rodzaj ludzki. Dlatego rodzaj ludzki nie mógł być w Nim w Jego próbie, jakby w reprezentacji i z pewnością nie był w Nim, jako w ludzkiej istocie, to jest w Jego biodrach, tak jak my byliśmy w Adamie. Dlatego idea reprezentacji upada całkowicie w obu jej rzekomych aspektach, ponieważ nigdzie nie jest nauczana w Biblii. Dlatego nasz stosunek do Adama i do Jezusa nie jest oparty na reprezentacji a nasz dziedziczny stosunek do Adama — w jego biodrach — jest całkowicie różny od tego, jaki podtrzymujemy względem Jezusa, w którego biodrach nie byliśmy. Musimy więc dopatrzeć się innego stosunku, niżeli zawarty w odpowiedniej cenie, a jest on taki: Adam przez swój grzech utracił bezpośrednio dla siebie wszystko czym był i miał, jako doskonała ludzka istota, a spłodziwszy nas w czasie gdy umierał, gdy utracił prawo do życia i jego prawa życiowe, przekazał nam przez dziedziczenie swój upadły stan. Tak odziedziczyliśmy od niego jego wyrok i skutki tegoż (Rzym. 5:12—19). Sprawiedliwość przeciwstawiła mu, a przez dziedziczenie nam, jako dług wszystkie warunkowe prawa, dane mu przy jego stworzeniu, z których korzystał tak długo jak był posłuszny i które utracił w chwili nieposłuszeństwa.

On sprzedał to, czym był i miał, co włącza nas, Boskiej sprawiedliwości na śmierć za cenę pobłażania samemu sobie (1 Moj. 2:17; 3:17—19; Rzym. 5:12—19; 7:14). Tak więc sprawiedliwość przeciwstawiła mu za jego grzech wszystko czym był i miał, jako cenę dłużną sprawiedliwości, co spowodowało jego śmierć.

P '77, 87

(c.d.n.)

TERAŹNIEJSZA PRAWDA I ZWIASTUN CHRYSZTUSOWEJ EPIFANII
NIEZALEŻNY DWUMIESIĘCZNIK RELIGIJNY
WYDAWANY PRZEZ ŚWIECKI RUCH MISYJNY „EPIFANIA”

Pismo to, wolne od sekt, organizacji i wyznań ludzkich lecz raczej przywiązane do Boga tak jak rozumie Jego Słowo, jest wydawane w obronie Prawdy parazytnej udzielonej od Pana przez „wiernego Sługę”, jako podstawy dla wszelkiego dalszego rozwoju prawdy; w obronie zarządzeń czarteru i testamentu, które dał Pan przez „wiernego Sługę”, aby wiązały kontrolujące korporacje i towarzystwa między ludem w Prawdzie, a także w celu przedstawienia j obrony

rozwijającej się Prawdy epifanicznej, która jest pokarmem na czas słuszny dla ludu Pańskiego ze wszystkich klas i grup, tak jak Panu podoba się jej udzielać. Może ono być wysyłane bezpłatnie, podobnie jak za czasów br. Russella, dla biednych z ludu Pańskiego lub innych pragnących tego osób. Zamówienia i wpłaty prosimy kierować na adres: Świecki Ruch Misyjny „Epifania” Zarząd Główny, 1 Oddział Miejski PKO w Poznaniu, numer konta: 63513-53391-136.